

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ του Βασίλη Τακτικού

α) μέρος

Τι σημαίνει η αυτοοργάνωση για το νέο **Κίνημα των Δημοκρατικών ν Σοσιαλιστών ν** και γιατί Ο ΓΑΠ επιλέγει ένα τέτοιο οργανωτικό μοντέλο λειτουργίας του κινήματος, είναι ένα ζήτημα που θα απασχολήσει πολύ από εδώ και μπρός το πολιτικό σύστημα της χώρας.

Προς το παρόν οι πολιτικοί αναλυτές, τα άλλα κόμματα και το μιντιακό σύστημα, αντιμετωπίζουν αυτή τη θεσμική πολιτική καινοτομία ως ένα πρόσκαιρο οργανωτικό σχήμα και δίνουν μόνο επιφανειακή σημασία.

Από την άλλη πλευρά οι κομματικοί αξιωματούχοι γαλουχημένοι είτε στο πελατειακό πολιτικό σύστημα είτε, στο λεγόμενο Δημοκρατικό συγκεντρωτισμό της αριστεράς και της κομματικής ιεραρχίας, αδυνατούν να κατανοήσουν τη δυναμική μιας τέτοιας προοπτικής που κάνει το πολίτη συμμετοχο των πολιτικών αποφάσεων. Για αυτό μέχρι τη τελευταία στιγμή προσπάθησαν να αποτρέψουν την ίδρυση ενός νέου κόμματος.

Το αποτέλεσμα όμως, της αυτοοργάνωσης και όλης αυτής της διαδικασίας αυθόρμητης συμμετοχής μπορεί να τους ξαφνιάσει. Έχουν ήδη αιφνιδιαστεί με τη συσπείρωση γύρω από τον ΓΑΠ νέων εθελοντών του πολιτικού ακτιβισμού. Η συνέχεια αναμένεται ακόμη πιο συναρπαστική και θα εξηγήσουμε παρακάτω το γιατί.

Υπάρχει ήδη μια σημαντική κοινωνική βάση που έλκεται από τη συμμετοχική δημοκρατία και μια μακρά παράδοση που έχει κτίσει ο ίδιος Γ.Παπανδρέου στη διεύρυνση των δημοκρατικών θεσμών από τότε που ήταν υπεύθυνος στη Λαϊκή επιμόρφωση μέχρι που έγινε Πρωθυπουργός και έπεσε με αφορμή μια ακόμη δημοκρατική επιλογή του που ήταν το Δημοψήφισμα.

Πρόκειται για πορεία συντελέστηκε παράλληλα με τις παρεμβάσεις του στα διεθνή Forum

ως Προέδρου της Σοσιαλιστικής Διεθνούς, πορεία που δείχνει μια μακρά συνέπεια και συνέχεια.

Η εκστρατεία απαξίωσης της πορείας αυτής από μέγα μέρος των Ελληνικών ΜΜΕ χειραγώγησης της κοινής γνώμης, φαίνεται τώρα ότι, δεν κατόρθωσε να ξεριζώσει το σπόρο των δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων που επιχείρησε από θέσεις ευθύνης ούτε κατόρθωσε ο πολιτικός του λόγος να εξοβελιστεί .

Τα μεγάλα διεθνή μέσα αλλά κάποιες εστίες δημοσιογραφίας Πολιτών στο διαδίκτυο κράτησαν αναμμένη τη φλόγα την τελευταία τριετία.

Υπάρχει βέβαια η αντίπαλη άποψη που λέει πως ο ΓΑΠ θα κάνει τώρα την αυτοοργάνωση στο κόμμα και τις δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις και δεν τις έκανε τότε που είχε μαζί του το 44% του λαού ως Πρωθυπουργός της Χώρας.

Η απάντηση είναι βέβαια,ότι έκανε όσες του επέτρεψαν οι συνθήκες και το ίδιο του το κόμμα τότε των αξιωματούχων. Είναι ζήτημα εάν το ¼ των στελεχών του ΠΑΣΟΚ που αποτελούσαν τότε την ηγετική ομάδα συμμαριζόταν την θέση του για συμμετοχική Δημοκρατία.

Όταν το 2004 και 2005 εξέφραζε τις θέσεις για **ανοικτό κόμμα** τον λοιδορούσαν ότι ήθελε να μετατρέψει το κόμμα σε ΜΚΟ. Όσο κι αν η κοινωνία δεχόταν αυτές τις καινοτομίες τα μίντια και οι αξιωματούχοι τις απαξίωναν επικοινωνιακά.

Στις εκλογές του 2007 και μέχρι τις εκλογές του 2009 είχε να αντιμετωπίσει την έξαρση του πελατειακού συστήματος και της υφαρπαγής ψήφου με διορισμούς και παροχές που εκτίναξαν στα ύψη τα γνωστά ελλείμματα. Είχε μια εσωτερική καθεστωτική αντιπολίτευση που καιροφυλακτούσε να τον ανατρέψει. Ωστόσο πρόλαβε να δώσει σημαντικά δείγματα γραφής κάτω από πολύ αντίξοες συνθήκες.

Η μεταρρύθμιση του «Καλλικράτης» στη τοπική Αυτοδιοίκηση, οι νόμοι για τη καταπολέμηση της διαφθοράς και διαφάνεια «Διαύγεια» στη δημόσια διοίκηση παρά την

επικοινωνιακή υποβάθμισή τους δεν μπορούν να παραγνωριστούν, από ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας που σκέπτεται ορθολογικά και για τρία χρόνια πολιτικό χώρο να εκφραστεί.

Είναι εξάλλου οι μοναδικές ουσιαστικές δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις τα τελευταία

15 και πλέον χρόνια.

Εάν γυρίσουμε στο 2007 τότε που Ε. Βενιζέλος με έφοδο της μιντιοκρατίας θέλησε να εκδιώξει από την ηγεσία το ΓΑΠ χωρίς να περιμένει το συνέδριο και τη βάση του ΠΑΣΟΚ, είναι τότε που δοκιμάστηκε η δυναμική της Αυτοοργάνωσης με επιτυχία, τουλάχιστον σε επικοινωνιακό επίπεδο. Τα δίκτυα αυτοοργάνωσης μέσα από το διαδικτυο έκαναν τη διαφορά υπέρ του Γιώργου Παπανδρέου.

Θυμίζουμε ένα κομμάτι από τη διακήρυξη του δικτύου Αυτοοργάνωσης σε εκείνη τη φάση:

Είμαστε μπροστά σε ένα φαινόμενο □ □ οριζόντιας επικοινωνίας και ενεργοποίησης □ πολιτών στη βάση, που αντιστέκεται με τα δικά της μέσα στη χειραγώγηση της πολιτικής από τα μεγαλοεκδοτικά και τηλεοπτικά συγκροτήματα.

Είναι εντυπωσιακό ότι οι εκτιμήσεις της κοινωνικής βάσης πολλές φορές ξεπερνούν σε ποιότητα και διεισδυτικότητα τους επαγγελματίες πολιτικούς αναλυτές, γελοιοποιούν τις προβλέψεις τους και εκφράζουν την πραγματικότητα. Ανατρέπουν τα προγνωστικά τους.

□ Προφανώς γιατί είναι αυθεντικές και δεν υπαγορεύονται από αλλότρια συμφέροντα.

Εθελοντές του διαδικτύου, εθελοντές συντάκτες, ομάδες πρωτοβουλίας και κοινότητες πολιτών, δείχνουν ότι μπορούν τα σπάσουν τα μονοπώλια της επικοινωνίας και να αντισταθμίσουν την εξαγορά της διαμεσολάβησης στην επικοινωνία, από τα μεγαλοεκδοτικά συμφέροντα και την οικονομική ολιγαρχία.

Γιατί αυτό είναι το ζητούμενο, να δοθεί το αντίδοτο στην κρίση της αντιπροσώπευσης. Οι πρωτοβουλίες αναδεικνύουν τη μαζική - αυθόρμητη αντίσταση των πολιτών στην κατευθυνόμενη επικοινωνία και στη χειραγώγηση της πολιτικής.

Έτσι, το συγκεκριμένο Δίκτυο Αυτό-οργάνωσης Συμμετοχικής Δημοκρατίας συστήθηκε για να δώσει ισχύ στην οριζόντια πολιτική επικοινωνία των πολιτών και στις ομάδες πρωτοβουλίας που αναπτύσσονται σε όλη τη χώρα.

Να δημιουργήσει ένα κέντρο αναφοράς, τεκμηρίωσης και αμφίδρομης επικοινωνίας για του πολίτες.

Ήταν ένα δίκτυο τότε στήριξης του Γ. Παπανδρέου, όχι μόνον για την επανεκλογή του, αλλά για τη θεσμοθέτηση της Συμμετοχικής Δημοκρατίας και το μετασχηματισμό του πολιτικού συστήματος με πρόταγμα την ενίσχυση της Κοινωνίας των Πολιτών.

Προσδοκούσε ένα Κίνημα Κινημάτων

Δυστυχώς δεν υπήρξε η ανάλογη συνέχεια για τους λόγους που αναλύσαμε πιο πάνω. Οι καθεστωτικοί αξιωματούχοι ακόμη και εκείνοι που πήγαν με τη πλευρά του ΓΑΠ δεν ήθελαν το ανοικτό κόμμα και την Αυτοοργάνωση. Το ανέχθηκαν μέχρι την επανεκλογή του αλλά δεν ήθελαν να δοθεί συνέχεια. Η κεντρική επιτροπή δεν ήθελε να χάσει τα προνόμιά της στα αξιώματα.

Ρεαλιστικά τότε δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά καθώς το ΠΑΣΟΚ σε κείνη τη φάση όπως αποδείχθηκε στη συνέχεια ήταν αδύνατο να μετασχηματιστεί σε ένα καθαρό κόμμα αξιών. Από την όλη εξέλιξη μπορούμε σήμερα να αντιληφθούμε ότι δεν μπορούσε να γεννηθεί το καινούργιο χωρίς να καταλυθεί το παλιό κόμμα των αξιωματούχων και να πάνε κάποιιοι του δόγματος «η Εξουσία για την εξουσία» στα σπίτια τους όπως αναγκαστικά συμβαίνει τώρα.

Όπως φάνηκε εκ των υστέρων το Ελληνικό πολιτικό σύστημα, μετά τη περίοδο της κρίσης χρειάζεται μια βαθιά διαρκή ανανέωση όχι μόνον σε πρόσωπα αλλά σε ιδέες και προγράμματα. Όχι μόνον σε ιδέες αλλά και σε αξίες που εκφράζουν όλη τη κοινωνία και όχι τις διευθυντικές Ελίτ.

Η αυτοοργάνωση εάν θέλουμε να συνοψίσουμε είναι προϋπόθεση της συμμετοχικής

Δημοκρατίας και το προαπαιτούμενο της διαρκούς ανανέωσης του πολιτικού χώρου.

Μια διαδικασία διεκδίκησης της κοινωνικής δικαιοσύνης, της άρσης του κοινωνικού και πολιτικού αποκλεισμού της κοινωνικής βάσης από τη πολιτική. Μια διαδικασία διαρκούς πολιτικής επιμόρφωσης που έχει ανάγκη κάθε σύγχρονη κοινωνία για να αυτοπροσδιοριστεί και να διαμορφώσει τους θεσμούς της.

Μια διαδικασία εναλλακτικής πολιτικής επικοινωνίας που δίνει το **Πρωτείο στη Πολιτική,**

έναντι στο πρωτείο που έχουν σήμερα στη αντιπροσωπευτική μας Δημοκρατία και τα οικονομικά συμφέροντα που εξαγοράζουν άμεσα ή έμμεσα τις συνειδήσεις και τη ψήφο του Πολίτη. Μια κατάσταση που εκδηλώνει όχι μόνο το Ελληνικό αλλά και το παγκόσμιο Έλλειμμα της δημοκρατίας ως βασική αιτία της διόγκωσης των ανισοτήτων και της φτώχειας. Για να μιλήσουμε για το αντίδοτο αυτής της πολιτικής θα μιλήσουμε για **αυτοοργάνωση και το πρωτείο της Πολιτικής** που είναι και το επόμενο μέρος του άρθρου.

Στο πρωτείο της Πολιτικής που είναι το πρωτείο στη δημοκρατική οργάνωση της κοινωνίας αναφέρεται άλλωστε και η σύγχρονη Σοσιαλδημοκρατία.